

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ad Iesuitarvm Assertionēs, Ex Epistola Priori Divi Pavli ad
Timotheum, in Schola Dilingana disputatas, quibus totum
Papatum stabilire conati sunt, pia responsio**

**Bidembach, Wilhelm
Osiander, Lucas**

Tvbingæ

VD16 B 5358

Quæ est Ecclesia Dei viui, columna & firmamentum veritas

urn:nbn:de:hbz:466:1-36892

Ecclesiæ intelligant non secus quàm Lutherani : aut, si malunt, hos duos ex numero veterum expositorum deleant. Sed ne id cum periculo faciant, privilegium speciale à sanctissimo domino Papa, & Sorbona Parisiensi, & ordinibus fratrum tam Prædicatorum quàm Minoritarum impetrent.

Sed pulchrè sibi cauent Iesuitæ, cum aiunt, etiam si nostra interpretatio admittatur, tamen coniugio Sacerdotum nouo (veteri) non patrocinari : de his enim agi, quæ ante susceptos ordines ductæ fuerunt, à quibus postea abstinendum fuerit. O dictum bene. Iam igitur vnius loci quatuor habemus interpretationes, quarum prima omnes mulieres, altera, quæ ministerij dignitate sunt præditæ, Diaconissæ, tertia, Diaconorum vxores, quarta, quæ non à Diaconis sed ad Diaconatum aspirantibus ductæ, et post adeptum Diaconatum non amplius cognitæ fuerunt, intelliguntur. Quid diceret, obsecro, Iulianus, quid Porphyrius, quid Celsus, si adhuc essent superstites? Quid? valeant Christiani cum quadruplici vix quatuor syllabarum interpretatione, quæ quid ^{conuictæ} aut vxores sonent, adhuc dubitant. Nos verò tertiam solum vt genuinam, & cum textu congruentem accipimus : primam & secundam toleramus : quartam vt falsissimam reijcimus : lectorem ad præcedentis Assertionis refutationem ablegant : vbi post sacrum etiam ordinem Sacerdotes cum vxoribus concubuisse, liberosq; ex his suscepisse, copiose à nobis est probatum.

I E S V I T Æ.

Quæ

*Quæ est Ecclesia Dei viui, columna
& firmamentum veritatis*

Catholicam Ecclesiam intellige hæc adhuc militantem, quæ, vel cæus est omnium fidelium, qui per fidem & baptismum non in locum vnum, sed in vnâ doctrinam & cultum vnus Dei & Christi Iesu conueniunt: vel cæus Procerum & Pastorum, qui reliquam multitudinem fidelium gubernant. Hæc dicitur columna & firmamentum veritatis, quod fundamento Apostolorum & Prophetarum, ipsoq; angulari lapido Christo Iesu stabilita & firmata, omnes, qui se totos ipsi permittunt, in vera doctrina stabilita & firmet. Hæc est, quæ quoniam Spiritum sanctum semper assistentem habet, & Christo per fidem desponsata est, eodemq; tanquam capite vegetatur, nec excidere à fide potest, nec in his quæ sub fidem cadunt, aut ad mores pertinent ad salutem necessarios, falli aut fallere, ne illius erroris causa, in Spiritum sanctum aut Christum ipsum deriuari videatur.

VI.
Ephes. 4.

Matth. 16. 18.
Ephes. 2. 10a. 14.
16. Matth. vlt.
Ephes. 5. Osee. 2.
1. Cor. 12.

R E S P O N S I O.

EN tibi rursus pro vna vnus loci interpretatio ne duas, & duas Ecclesiæ definitiones: quarum quæ prior est, et veritati et instituto Pauli cõsona est: posterior, vt potè ab vtroq; dissentanea, meritò à nobis exploditur. Etsi autem de hoc loco Pauli, quo Ecclesia columna & stabilimentum veritatis prædicatur, copiosæ & eruditæ nostrorum Præceptorum commentationes & scriptiones extant: tamen

Q uia

quia Iesuitæ veteres Coccysmos non cessant repetere, nec nos pigebit veram huius loci sententiam breuiter perspicueq; tradere. Primum igitur, cum Apostolus hęc Ecclesiam tam magnifico elogio celebrat, non loquitur de quolibet hominum cœtu, qui vel Dei verbo caret, vel id contemptim negligit, vel crudeliter persequitur: qualis est Ecclesia malignantium, hoc est, Prælatorum seu (vt Iesuitæ loquuntur) procerum Pontificiorum: sed disertis verbis mentionē facit Ecclesiæ, quæ sit domus Dei, quæ sit Ecclesia Dei viuētis: quæ ex incorruptibili semine verbi Dei viuētis renata, & cum eodem verbo Dei arctissimè colligata, nihil ab illo alienum, aut pugnantem recipit, aut pertinaciter vsq; ad extremum defendit, quæ propter hoc ipsum verbum eius modi præconijs passim in scripturis ornatur. Cum enim nusq; diuina veritas nisi in verbo Dei, nusq; autē verbum Dei, nisi in scripturis sanctis inueniatur, ac scripturarum sanctarū custodē, testemq; fidelem, Deus Ecclesiam in terris constituerit, Apostolus nō immeritō eam columnam & stabilimentum veritatis appellauit: hanc enim sedulo conseruat, & de hac fideliter, integrè ac syncerè testatur. Alioquin scribit Apostolus Paulus Ecclesiam superstructam esse, super fundamentum Prophetarum & Apostolorum. Quod si in ædificio spiritali, non Ecclesia, sed scriptura Prophetica & Apostolica, hoc est, veritas (nam sermo tuus veritas est, inquit ad Patrem Christus) fundamenti rationem & locum obtinet, suam profectō firmitatem veritas scripturæ nō habet

1. Pet. 1.

Ioan. 17.

habet ab Ecclesia, sed Ecclesia suam potius stabilitatem, scripturarum veritati & firmitati debet. Cum autem ex infinito scriptorum numero, solas, quas habemus in Biblijs, canonicas scripturas, Ecclesia sua testificatione approbarit, non effecit quidem ex falsis, dubijs & prophanis, vt essent veræ, certæ & sacrosanctæ: sed quia per se tales erant, ideo tales, quales erant, suo calculo Ecclesia comprobauit. Nō igitur quia Ecclesia scripturas veras & certas pronunciauit, ideo veræ ac certæ esse cœperunt: verum, quoniam per se tales erant, verax est Ecclesia, quæ idipsum de scripturis est testificata, quod erant: ac si aliter fecisset, mendax fuisset Ecclesia. Et hac ratione Ecclesia dicitur columna & stabilimentum veritatis, tum quia commissa sibi oracula diuina, tanquā preciosissimum depositum custodit ac tuetur, tum quia de veritate & certitudine earum, contra omnes scripturarum hostes bona fide testatur, & pastoris vocem a luporum vlulatu certo indicio dignoscit. Cum autem Pontificia Ecclesia, præter, extra, & supra scripturas, quæ sunt verbum veritatis, auctoritatem sibi arroget, non est columna & stabilimentum veritatis, sed mendacij & vanitatis. Ac si quando veritatem profert, in mendacio eam detinet & deprauat. Itaque omnes illas præclarissimas promissiones factas Ecclesiæ, omnes illas excellentissimas prærogatiuas, quibus in scripturis ornatur: & quas consignatis ad marginem multis scripturarum locis Iesuitæ allegarunt, libenter fatemur ad Ecclesiam pertinere: verum non ad Ecclesiam Pontificiam,

Q. iij. quæ

quæ est colluuius Papparum, Cardinalium, Pseudo-
episcoporum, Sacrificulorum, Monachorum, & hu-
ius farinae perditorum hominum: sed ad Ecclesiam,
de qua paulò antè diximus, quæ est cõgregatio ho-
minum, sacras scripturas amplectentium, atq; ex ip-
dem cooperante Spiritu sancto, verè agnoscentium
& confitentium vnum Dei, hominumq; mediate
rem Christum, qualem se verbo & Sacramentis pa-
tefecit, cui se totos, ac vniuersam salutis suæ ratio-
nem permittunt, quicunq; vera & viua Ecclesie
membra esse volunt. Ideoq; quantumuis aliquando
errent & labant, vt iustificetur Deus in sermonibus
suis, & vincat, cum iudicatur, non tamen in errore
perseuerant, nec finaliter à gratia & salute æterni
excidunt: cadentes enim, domino supponente mi-
num, non colliduntur. Humanum (inquit ille) est er-
rare: in errore autem perseuerare, diabolicum. Si
Ecclesia etiã in his terris, à qua humani nihil alieni
est, errare potest: nam remissionem peccatorum, &
credit & quotidie orat: sed in errore perire, & è ma-
nibus Christi eripi non potest. Solidum enim sit
fundamentum Dei, habens signaculum hoc: Noui
2. Tim. 2. Dominus qui sint sui.

Summa igitur hæc esto: Quòd vera Ecclesia, pe-
verbum à Spiritu sancto ita gubernetur, vt, etsi sint
eam in his terris esse imbecillem (caro enim non
prorsus commutatur in spiritum) conseruet tamen
eam perpetuò, ne vel erroribus vel peccatis pere-
at. An hoc in Christum & spiritum eius sit contu-
meliosum, & an hoc pacto culpa errorum in Deum
deriuetur

Psal. 51.

Matth. 24.

2. Tim. 2.

deriuetur, (vt horribiliter blasphemant Iebusite) iuz
dicent omnia membra Ecclesiæ, quæ in luctu & in
terdum etiam victoriâ carnis aduersus spiritum,
non sancto Spiritu sed carnis suæ, vitio culpam er-
rorum ac peccatorum adscribunt. Vnde etiam cum
Paulo exclamant: O nos miseros homines, quis nos Rom. 7.
eripiet ex hoc corpore morti obnoxio? Gratias ag-
imus Deo per Iesum Christum Dominū nostrum.
Et cum Dauide: Errauimus sicut oues quæ perierunt, Psal. 119.
quære seruos tuos Domine. Et libera nos à
malo, Amen.

I E S V I T Æ.

E X C A P. IIII.

*Spiritus manifestè dicit: quòd in nouis-
simis temporibus discedent quidam à fi-
de, &c.*

Hæc aduersus Marcionitas, Encratitas & Manichæos, si-
milesq; hereticos dici, qui vel cibos aliquos, tanquàm suapte
natura prohibitos, vel nuptias tanquàm à Sathana profectas,
condemnabant, & ex iisdem verbis Apostoli, cum historia,
qua de illis extat, comparatis, constat, & ex veterum Pat-
rum, Ambrosij scilicet, Hieronymi, Augustini, Chrysostomi,
Epiphani, Theophylacti & cæterorum consentientibus sen-
tentijs. Quare imperitè detorquentur hæc à nouis Euangelicis
in Pontifices, & ordinum religiosorum institutores, Nec enim
ipsi

I.

Hiero. lib. 2 ad
uer. Iou. Aug.
hærel. 25. 46. 61.
& contra Faust.
lib. 15. c. 10. Epi-
phan. hærel. 42.